

Hoàng Thắng

Vượt trên thù hận

Dịch giả: Nguyễn Thiêm

Khoảng gần trưa, người quản giáo xuất hiện trước cửa một phòng giam, gọi to: "Phạm nhân 1147, có người đến thăm; 1147, có người đến thăm!". Người quản giáo gọi liền hai lần, phạm nhân Trương Tiểu Bình mới thực sự tin là quản giáo gọi tên mình. Trước ánh mắt thèm muốn của các phạm nhân khác, hắn vội bước đến trước mặt người quản giáo, bán tín bán nghi hỏi: "Có người đến thăm tôi à?". Người quản giáo gật đầu nói: "Đến nhà tiếp khách số 2".

Trong lòng Trương Tiểu Bình vừa ngạc nhiên vừa bồn chồn: Vào tù đã hơn hai năm nay mà có ai đến thăm mình đâu? Vậy là ai nhỉ? Người gần gũi nhất là bà nội thì đã mất trước khi mình đi tù một năm, vậy còn có ai nhớ đến mình?.

Trương Tiểu Bình nghĩ vậy nhưng vẫn đến phòng tiếp khách và hắn thực sự sửng sốt: Đến thăm hắn là người phụ nữ tóc đã bạc hết, tuổi ít ra cũng phải 60. Hai mắt người phụ nữ nhìn thẳng vào Trương Tiểu Bình, ánh mắt lạnh lùng như thấu vào tận xương thịt hắn. Hắn nghĩ có lẽ người phụ nữ đã nhận nhầm người.

Trương Tiểu Bình thấp thỏm ngồi xuống. Người phụ nữ hỏi: "Mày có nhận ra tao không?". Trương Tiểu Bình lắc đầu, thực thà mà nói hẳn không nhớ đã gặp người này ở đâu. Bỗng nhiên người phụ nữ đứng lên, tinh thần như bị kích động, hai tay nắm chặt lấy chân song sắt, nghiêng răng thét lên: "Đồ súc sinh! Tao không thể quên được mày, mày phải đền mạng cho con trai tao!".

Trương Tiểu Bình chợt bừng tỉnh, hẳn nhớ ra người phụ nữ này rồi, hôm xử án hẳn đã nhìn thấy bà. Lúc đó nét mặt bà đầy vẻ đau thương và tuyệt vọng. Hẳn đoán bà là mẹ của người bị hại, nhưng lúc đó tóc bà vẫn còn đen. Mới có hai năm mà bà đã trở thành người già nua đáng thương như thế này.

Người quản giáo phải khuyên bà không nên quá kích động, yêu cầu bà ngồi xuống, không được làm ồn ào ở phòng tiếp khách. Người phụ nữ nước mắt giàn giụa, miệng vẫn không ngừng nói: "Mày phải trả lại con tao, trả lại con cho tao!...". Trương Tiểu Bình cúi gằm mặt xuống, trong lòng vô cùng hổ thẹn và áy náy, hẳn nói về hồi hận: "Cô ơi, xin cô tha thứ cho cháu!".

Kỳ thực sau sự việc, đối với cái chết của con trai người phụ nữ, Trương Tiểu Bình không quá ân hận bởi vì con trai bà là người khiêu khích trước nên mình kìm không nổi mới nhỡ tay gây đến cái chết. Tòa án kết tội mình 8 năm tù đã là một sự trừng phạt quá đủ rồi. Hôm nay đối mặt với mẹ của người đã chết, một người phụ nữ do bị mất con mà già nua nhanh đến như vậy, Trương Tiểu Bình không thể không động lòng.

Người phụ nữ lau nước mắt, nói về giận dữ: "Mày đừng tưởng đã ở

trong tù rồi thì không còn gì phải lo nữa. Đồ súc sinh! Mày có biết hai năm nay tao phải chịu đựng như thế nào không? Tao nuôi con tao lớn được như thế phải khó khăn như thế nào? Tao bảo cho mày biết là mỗi ngày tao đều làm một việc là nguyên rửa mày, nguyên rửa cho mày phải chết!". Trương Tiểu Bình nói như để thanh minh: "Cháu cũng do lỡ tay mà làm anh ấy chết, cháu không cố ý, với lại cháu cũng đã bị pháp luật trừng phạt rồi!".

Người phụ nữ như bị kích động thêm, gào lên: "Trừng phạt à? Con tao đã chết rồi mà mày vẫn sống sờ sờ ra đây! Mày đã cướp đi người thân duy nhất của tao, cướp đi niềm hy vọng của cả đời tao, tao phải giết mày!...".

Người quản giáo thấy người phụ nữ như đã mất hết lý trí, vội lệnh cho Trương Tiểu Bình về phòng giam.

Người phụ nữ vẫn không chịu thôi, hét lên từ sau lưng Trương Tiểu Bình: "Tao còn đến tìm mày, tao phải làm cho mày không lúc nào được yên. Tao phải báo thù cho con trai tao. Tao phải làm cho bố mẹ mày được nếm cái mùi vị của người mất con...". Trương Tiểu Bình thấy đau nhói trong lòng, vội quay lại cúi khom người nói: "Cô ơi, bố mẹ cháu mất từ khi cháu còn nhỏ, người bà yêu thương nhất của cháu cũng không còn nữa, cho nên cháu đã biết thế nào là mất người thân...".

Người phụ nữ nhìn Trương Tiểu Bình ngây người: "Thế ra mày cũng mồ côi à?". "Vâng ạ! Cô ơi, cô là người đầu tiên vào nhà tù thăm cháu đây!". Nói xong Trương Tiểu Bình cúi đầu bước nhanh ra khỏi nhà tiếp khách.

Ngày hôm sau, Trương Tiểu Bình lĩnh số tiền công lao động trong nhà giam hai năm qua, theo địa chỉ lưu ở phòng quản giáo gửi tất cả cho người phụ nữ. Nhưng hai tuần sau số tiền đó lại được gửi trả lại. Hai tháng sau, khi nghe quản giáo báo tên mình ra phòng tiếp khách, Trương Tiểu Bình đoán là người phụ nữ lại đến để mắng mình.

Trương Tiểu Bình có thể cự tuyệt gặp bà ta nhưng nghĩ thấy bà ta, cũng thật đáng thương nên hẳn vẫn đi đến nhà tiếp khách.

Quả nhiên, người phụ nữ lại mắng Trương Tiểu Bình một trận, hẳn chỉ cúi đầu không nói gì đến khi rời phòng đón tiếp mới nói một lời là xin bà tha thứ cho.

Từ đấy về sau, cách vài tháng người phụ nữ lại đến trại giam một lần. Đến lần thứ tư, tâm tư bà không còn vẻ giận dữ như các lần trước. Bà vẫn mắng Trương Tiểu Bình, khi nhìn thấy Trương Tiểu Bình rơm rớm nước mắt bà nói: "Ôi, cá sấu mà cũng ứa nước mắt đấy! Mà mày muốn tao thương mày, không mắng mày à?".

Trương Tiểu Bình lắc lắc đầu, lau nước mắt nói: "Không biết vì sao cháu lại nghĩ đến mẹ cháu, lúc nhỏ khi cháu có lỗi, mẹ cháu cũng mắng cháu như thế này".

Nghe Trương Tiểu Bình nói, người phụ nữ bỗng trở lên trầm mặc, bà ngơ ngác nhìn Trương Tiểu Bình, tự nhiên nét mặt dịu hẳn xuống. Bà nhớ lại lúc con trai bà còn sống, mỗi khi nó đi ra ngoài gây gổ với người ta, bà cũng mắng nó, rửa nó sao không chết đi, mắng nó cứ như thế thì sớm muộn cũng phải ngồi tù. Đáng lẽ mình không nên mắng nó như thế, cuối cùng thì mình đã làm hại nó, quả nhiên là nó đã phải đoán mệnh. Nếu nó không chết thì bây giờ cũng phải ngồi tù

và mình cũng phải đến thăm nó, giống như hôm nay chỉ cách nhau một hàng song sắt. Nghĩ đến đây đôi mắt bà nhòe đi, bà nhìn thấy người thanh niên ở trước mặt đang ứa nước mắt giống hệt con trai bà.

Người phụ nữ lặng đi một lúc, thở một hơi dài rồi bỗng nhẹ nhàng hỏi: "Bố mẹ anh làm sao mà chết, có thể nói cho tôi biết không?".

Trương Tiểu Bình đem hoàn cảnh của mình kể cho người phụ nữ nghe, đến những chỗ đau thương bà cũng rút nước mắt lấm bầm: "Không ngờ... cũng là đứa con bất hạnh!".

Từ đấy, không biết vì sao mà Trương Tiểu Bình lại rất mong đợi cái ngày người thân đến thăm. Cũng không biết bắt đầu từ lần gặp mặt thứ mấy, người phụ nữ đã không mắng Trương Tiểu Bình như những lần trước, người phụ nữ chỉ nói đến những quá khứ của con trai bà, hình như Trương Tiểu Bình là đối tượng để bà dốc hết tâm tư của mình. Bà nói hồi nhỏ con trai bà rất ngoan, khi lớn không biết vì sao lại hay nóng nảy. Có lúc bà lại hỏi về sinh hoạt của Trương Tiểu Bình ở trong trại giam, thậm chí Trương Tiểu Bình còn ngẫu nhiên nhìn thấy chút tươi cười trên nét mặt bà.

Sau này, mỗi lần người phụ nữ đến thăm lại mang cho Trương Tiểu Bình quà và các thứ đồ dùng hàng ngày, bà còn dặn dò Trương Tiểu Bình phải cải tạo cho tốt. Có một lần Trương Tiểu Bình hỏi người phụ nữ về thăm dò: "Cô ơi, sao cô lại tốt với cháu thế, cô không hận cháu nữa à?".

Người phụ nữ nói: "Hận à? Hận cũng để làm gì? Tôi nghĩ kỹ rồi, không phải là anh cố ý, nó gây ra tội thì phải tự gánh lấy. Ai bảo nó

không học hành cho tốt! Anh hại nó, nó cũng đã làm hại anh phải vào đây ngồi tù!". Nói rồi, bà thở dài. Trương Tiểu Bình vô cùng cảm động, thốt lên: "Cô ơi!...", rồi không nói ra lời nữa.

Người phụ nữ đưa tay qua chấn song cửa xoa xoa đầu Trương Tiểu Bình lẩm bẩm: "Những đứa con thật đáng thương, một đứa thì đã chết, một đứa lại đang ở trong tù, ruột gan tôi đau nhói như bị kim châm".

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chẳng mấy chốc Trương Tiểu Bình đã mãn hạn tù.

Một ngày, Trương Tiểu Bình xách gói hành lý hồi hộp đi ra cổng trại giam. Bây giờ hai chân đã giẫm lên mảnh đất tự do nhưng trong lòng hẳn lại thấy tủi thân: Không có người thân, không có việc làm, cũng không có cả nơi trú thân, đi về đâu bây giờ?

Đúng lúc đó một người phụ nữ dáng vẻ hiền từ xuất hiện ở trước mặt Trương Tiểu Bình. Bà giang rộng hai tay hướng về phía Trương Tiểu Bình như người mẹ giang tay đón đứa con của mình.

Trương Tiểu Bình thấy xôn xao trong lòng, muốn lao ngay vào lòng bà nhưng lại không dám, bởi vì mình vẫn là kẻ đã giết con bà. "Cô ơi!... cháu...".

Người phụ nữ mỉm cười: "Con trai, chỉ cần con đồng ý, từ nay nhà ta sẽ là nhà của con. Nếu con không ghét bỏ ta, con có thể nhận ta là mẹ".

Trương Tiểu Bình không thể kìm nổi mình, hai hàng nước mắt chảy ra ròng ròng. Trương Tiểu Bình cất tiếng gọi: "Mẹ!"

Dịch truyện Trung Quốc

Nguồn: <http://vnca.cand.com.vn>

Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 13 tháng 9 năm 2008